

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 118.888 van 30 april 2003
in de zaak A. 121.524/VII-26.727**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 advocaat Z. OTHMAN,
 kantoor houdende te 2100 DEURNE-ANTWERPEN,
 Sint-Rochusstraat 59

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, van Libanese nationaliteit, op 24 mei 2002 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 maart 2002 tot uitsluiting van XXX van de toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 30 mei 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. OTHMAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 26 januari 2000 hebben de verzoekende partijen elk een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 2, 4/ de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

1.2. Het secretariaat van de Commissie voor Regularisatie stelde op 21 februari 2001 vast dat het bij de aanvraag gevoegde dossier volledig was en dat prima facie bleek dat de aanvraag van de verzoekende partijen konden leiden tot een gunstig advies. Deze aanvragen werden met een gunstig advies overgezonden aan de minister van Binnenlandse Zaken.

1.3. Op 12 maart 2002 nam de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot uitsluiting van de eerste verzoekende partij van de toepassing van de Regularisatiewet. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Overwegende dat betrokkene herhaaldelijk België is binnengekomen als student tussen 05.10.1978 en 01.09.1979;

Overwegende dat hij op 07.12.1979 België opnieuw is binnengekomen in het bezit van een toeristenvisum;

Overwegende dat hij op 08.02.1980 in het huwelijk trad met een Belgische onderdane op basis waarvan hij een machtiging tot vestiging indiende die werd toegestaan en betrokkene in het bezit stelde van een identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 28.09.1985;

Overwegende echter dat betrokkene opnieuw vertrok naar Libanon en er in het huwelijk trad met XXX;

Overwegende overigens dat het huwelijk met de Belgische onderdane pas op 17.10.1989 werd ontbonden door een rechterlijke beslissing;

Overwegende dat betrokkene achtereenvolgens op 09.01.1984 en 09.02.1987 ambtelijk werd afgevoerd;

Overwegende dat betrokkene het Rijk opnieuw is binnengekomen op 28.06.1992 en zich op 03.07.1992 vluchteling verklaarde;

Overwegende dat de Raad van State op 27.09.1996 het ingediende beroep tegen de beslissing van 23.01.1995 tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen door de Vaste Beroepscommissie, heeft verworpen;

Overwegende dat betrokkene op 01.02.1996 een aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf overeenkomstig artikel 9§3 van de wet van 15.12.1980 indiende waarin negatief werd beslist op 09.09.1996 waarop hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend;

Overwegende dat de echtgenote van betrokkene met vier kinderen het Rijk binnenkwam op 18.05.1996 en op 20.05.1996 het statuut van vluchteling aanvraagde waarin op 17.02.1997 negatief werd beslist door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarop haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend;

Overwegende dat op 28.02.1997 een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9§3 van de wet van 15.12.1980 werd ingediend door beide echtgenoten hetwelk werd verworpen op 05.11.1997, beslissing hen betekend op 19.11.1997 met een bevel om het grondgebied te verlaten;

Overwegende dat betrokkene in 1997 een naturalisatieverzoek indiende, nog hangende;

Overwegende dat hem op 19.11.1997 nog een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend;

Overwegende dat de Raad van State op 26.06.1998 het ingediende verzoekschrift om de schorsing van de beslissing van 05.11.1997 als de schorsing van het hem ondertekende bevel om het grondgebied te verlaten te vorderen, heeft verworpen;

Overwegende dat betrokkene op 29.04.1982 een n.v. Libanotica oprichtte, hij niet over een beroepskaart beschikte en waar tevens een klacht werd geregistreerd wegens uitgifte van cheques zonder dekking;

Overwegende dat betrokkene op 18.01.1999 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel voor 5 jaar behalve 4 maanden uit hoofde van valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid, heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdadig wanbedrijf,

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat XXX, door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van de betrokkene voortvloeit, zodanig is dat zijn familiale en persoonlijke belangen en die van de zijnen in onderhevig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde;

Overwegende dat hij dienvolgens een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid betekent;

BESLIST:

-XXX, geboren op 26.02.1961 te Saida, van Libanese nationaliteit is uitgesloten van de toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk en zal kunnen verwijderd worden van het Rijk.

(...)"

Dit is de bestreden beslissing;

1.4. Op 25 april 2002 werd aan de verzoekende partijen en aan hun vier kinderen het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

2. Overwegende dat in een enig middel de schending wordt ingeroepen van artikel 5 van de Regularisatiewet, van het begrip “gevaar voor de openbare orde”, van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

(Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de rechten van verdediging; dat zij stellen dat er in de bestreden beslissing, geen enkele afweging met de familiale toestand of met andere persoonsgegevens is geschied, hoewel zij beantwoorden aan het criterium van artikel 2, 4/ van de Regularisatiewet, dat er geen enkele proportionaliteitsafweging tussen de openbare orde en artikel 8 E.V.R.M. is gemaakt, dat artikel 5 van de Regularisatiewet is geschonden omdat in de beslissing gesteld wordt dat het gedrag van de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad en het een bedreiging vormt voor die openbare orde, terwijl artikel 5 een “gevaar” vereist; dat de eerste verzoekende partij stelt dat haar rechten van verdediging worden geschonden omdat zij zich niet heeft kunnen verdedigen bij de beslissing tot uitsluiting en dat de tweede verzoekende partij aanvoert dat de rechten van verdediging zijn geschonden omdat haar aanvraag werd afgewezen op basis van het dossier van de eerste; dat zij stellen dat de motiveringsplicht niet wordt gerespecteerd omdat er niet gemotiveerd wordt waarom de veroordeling van de eerste verzoekende partij de openbare orde zou bedreigen, dat evenmin wordt gemotiveerd welk actueel gevaar de eerste verzoekende partij betekent voor de openbare orde, en er niet wordt gemotiveerd waarom de uitsluiting nodig zou zijn om redenen van openbare orde in de huidige democratische samenleving;

Overwegende dat het recht van verdediging niet zonder meer van toepassing is in het kader van de procedure tot regularisatie, die een administratieve procedure is;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht, opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht; dat de toetsing van de formele motivering in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich brengt;

Overwegende dat artikel 5 van de Regularisatiewet luidt als volgt: “De in artikel 2 bedoelde vreemdelingen die naar het oordeel van de minister een gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn van de toepassing van deze wet uitgesloten”; dat uit deze bepaling volgt dat de minister van Binnenlandse Zaken enkel dient na te gaan of de aanvrager een gevaar betekent voor de openbare orde; dat uit de bestreden beslissing blijkt waarom de minister van oordeel is dat dit te dezen het geval is; dat er onder meer wordt verwezen naar het feit dat zij in Libanon huwde terwijl zij in België

reeds gehuwd was, dat zij een N.V. oprichtte zonder beroepskaart en dat er een klacht geregistreerd werd wegens uitgifte van cheques zonder dekking, dat zij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van één jaar met uitstel voor vijf jaar behalve vier maanden, uit hoofde van valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid, heling van voorwerpen verkregen door middel van een misdaad of wanbedrijf en dat hieruit blijkt dat zij, door haar persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad en dienvolgens een gevaar betekent voor de openbare orde of de nationale veiligheid; dat de verwerende partij derhalve tot dit besluit komt op basis van het gedragspatroon van de verzoekende partij en niet enkel op grond van haar strafrechtelijke veroordeling alleen; dat het niet kennelijk onredelijk is vanwege de verwerende partij, op basis van de veroordeling van 1999, te oordelen dat de verzoekende partij nog steeds een gevaar voor de openbare orde vormt; dat het evenmin kennelijk onredelijk is te oordelen dat wie, door een gedrag als dit van de verzoekende partij, de openbare orde heeft geschaad, ook een gevaar oplevert voor de openbare orde;

Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van artikel 8 E.V.R.M. betreft, uit de bepaling van artikel 5 van de wet van 22 december 1999 volgt dat de minister van Binnenlandse Zaken enkel dient na te gaan of de aanvrager een gevaar betekent voor de openbare orde; dat uit deze bepaling niet kan worden afgeleid dat hij enige afweging, onder meer ten opzichte van het gezinsleven van de aanvrager, dient te maken;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegronnd middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig april tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.